

متن پرسش

سلام بر محبوبِ دلم: استاد بزرگوار در شهر ما فردی به عنوان مطالبه‌گری و دغدغه‌مندی متنی را در فضای مجازی مطرح کرد که بنده درصدد جواب دادن به این متن برآمده‌ام. بنده با توجه به یادداشت شما تحت عنوان حياء و حریم مطالبی را مطرح کرده‌ام. بنده هر دو متن را برای شما ارسال می‌کنم. لطف بفرمایید نظر دهید آیا این ادبیات بنده مناسب تاریخ و زمانه فعلی است یا نه؟ تشکر متن اول: سلام: «دوچرخه سواری بانوان در قادرآباد بلامانع است؟» در کنار جمعیت قابل توجهی از مردان علاقه‌مند به این رشته زنانی هم هستند که برای حفظ سلامت، تفریح و گذراندن اوقات فراغت پا به رکاب می‌شوند و از این طریق پرچم استقلال هویت و اعتماد به نفس خود را بالا نگه می‌دارند. متأسفانه زنان دوچرخه‌سوار در جامعه و بخصوص شهر ما با محدودیت و مشکلات زیادی دست و پنجه نرم می‌کنند و ناملایمات بسیاری را به جان می‌خرند تا شاید روزی برسد که بتوانند بدون هیچ تبعیضی در خیابان‌ها رکاب بزنند. بدون شک آن روز دور نیست اگر مردم و مسئولین «نگرش» خود را عوض کنند و به تغییرات مثبت تن دهند.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: بنده متوجه فرمایش شما نمی‌شوم. هرچه هست آنجایی که بحث تَبَرُّج و خودنمایی برای آن‌ها در میان باشد، باید خودشان مواظب باشند تا از ابعاد ظریف شخصیتی‌شان خارج نشوند و به همین جهت به اعتبار تَبَرُّجی که بعضاً در بعضی موارد در دوچرخه‌سواری خانم‌ها پیش می‌آید بحث جایز نبودن این کار در میان است. به نظر بنده همان بحثی که تحت عنوان «حیا» در کتاب «انقلاب اسلامی و جهان گمشده» مطرح است، می‌تواند جوابگو باشد. موفق باشید